

Autorka bestselleru Vampýrská akademie

RICHELLE MEAD

Pokrevní pouta 5

*Sříbrné
stíny*

RICHELLE MEAD

*Stříbrné
stěny*

Pokrevní pouta 5

2014

Copyright © 2014 by Richelle Mead
Translation © 2014 by Katrin Mekki

Věříme, že autorská práva se vyplatí respektovat. Stáhnutí knihy zdarma není sice nelegální, ale poškozuje autora i všechny ostatní, kterým svěřil péči o své dílo, aby se dostalo ke čtenářům.

Z anglického originálu SILVER SHADOWS,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, New York 2014,
přeložila Katrin Mekki
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem PalmSprings: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v prosinci 2014

ISBN 978-80-7498-046-6

Pro rodinu Vampýrské akademie

1. KAPITOLA

SYDNEY

PROBUDILA JSEM SE DO TMY.

To nebylo nic nového, protože jsem se probouzela do tmy už posledních... ani nevím kolik dní. Mohly to být klidně týdny nebo dokonce měsíce. V téhle malé studené cele s drsnou betonovou podlahou, která mi sloužila jako postel, jsem úplně ztratila přehled o čase. Moji věznitelé mě udržovali vzhůru nebo ve spánku dle vlastního uvážení. Dělali to pomocí nějaké drogy, takže pro mě bylo nemožné počítat dny. Někdy jsem si myslela, že mi drogu podstrkují v jídle nebo pití, a tak jsem začala držet hladovku. Jediné, čeho jsem tím dosáhla, bylo, že do mě jídlo nacpali násilím – což nechci už nikdy znovu zažít –, a droze jsem stejně neunikla. Nakonec jsem zjistila, že mi drogu pouštějí do cely ventilačním systémem, jenže přestat dýchat jsem nemohla.

Potom jsem dostala nápad, že budu měřit čas podle svého menstruačního cyklu, jak to dělají ženy v primitivních společnostech. Když nastal můj čas, moji věznitelé mě vybavili hygienickými potřebami, jelikož byli posedlí čistotou. Můj plán ovšem selhal. Jelikož jsem od své-

ho uvěznění přestala brát antikoncepci, hormony se mi zbláznily a měla jsem nepravidelný cyklus. Tím pádem jsem nemohla měřit nic, což ještě zhoršoval můj nepravidelný spánek. Jediné, čím jsem si mohla být jistá, bylo, že nejsem těhotná, což pro mě představovalo ohromnou úlevu. Kdybych se musela obávat o Adrianovo dítě, alchymisté by nade mnou měli neomezenou moc. Ale jsem ve svém těle sama a zvládnou všechno, co si na mě přichystají, říkala jsem si. Hlad, zima. Na tom nezáleží. Odmitám se nechat zlomit.

„Přemýšlela jsi o svých prohřešcích, Sydney?“

Kovový ženský hlas se rozlehl po cele, jako by vycházel ze všech směrů zároveň. Posadila jsem se a škrábavé šaty si přetáhla přes kolena. Bylo to spíš ze zvyku. Kus hadru, který mi dali, neměl rukávy a byl tak tenký, že absolutně nezahřál. Jediné, co mi poskytl, bylo alespoň zdání důstojnosti. Šaty mi dali někdy v průběhu mého věznění s tím, že je to projev jejich dobré vůle. Ale myslím, že ve skutečnosti už mě tam nechtěli dál věznit nahou, protože viděli, že to stejně nevede tam, kam doufali.

„Spala jsem,“ odpověděla jsem a potlačila zívnutí. „Neměla jsem čas přemýšlet.“ Kvůli droze ve vzduchu jsem byla neustále ospalá. Jindy mi zase pouštěli do cely nějaký stimulant, aby mě udrželi v bdělém stavu, když potřebovali. A bylo úplně jedno, jak moc jsem unavená. Výsledkem bylo, že jsem se vůbec nikdy necítila odpočatá, což byl jejich záměr. Psychologický boj funguje nejlépe, když je mysl unavená.

„Zdálo se ti něco?“ zeptal se hlas. „Zdálo se ti o spáse? Snila jsi o tom, jaké by to bylo, kdybys znovu mohla vidět světlo?“

„To víte, že ne.“ Dneska jsem byla nějak nezvykle upovídaná. Tyhle otázky mi pokládali neustále a někdy

jsem na ně neodpovídala vůbec. „Ale kdybyste do mě na chvíli přestali cpát sedativa, možná bych se dokázala opravdu vyspat a zdálo by se mi něco, o čem bychom se mohli bavit.“

A co by bylo důležitější – kdybych opravdu spala a neměla v sobě všechny ty drogy, Adrian by mě dokázal ve snu najít a pomoci mi dostat se z téhle pekelné jámy.

Adrian.

Jeho jméno mě provázelo spoustu dlouhých temných hodin. Myšlenky na něj – na minulost i budoucnost – mi pomáhaly přežívat přítomnost. Často jsem o něm snila a vzpomínala na pár měsíců, které jsme spolu strávili. Opravdu to byla jen tak krátká doba? Za devatenáct let mého života mi nic nepřípadalo tak důležité jako čas, který jsem strávila s ním. Moje dny byly plné vzpomínek na Adriana. V duchu jsem si přehrávala všechny vzácné vzpomínky, radostné i ty vypjatější. A když už jsem všechny vzpomínky vyčerpala, snila jsem o budoucnosti. Představovala jsem si nejrůznější scénáře a všechny naše „únikové plány“.

Adrian.

Jen díky němu dokážu přežívat v tomhle vězení.

Ale taky byl důvodem, proč jsem se sem dostala.

„Nepotřebuješ, aby ti tvoje podvědomí říkalo něco, co už tvoje vědomí dávno ví,“ oznámil mi hlas. „Jsi poskvrněná a nečistá. Tvá duše je zahalena temnotou. Zhřešilas proti svému vlastnímu druhu.“

Povzdechla jsem si nad tou starodávnou mluvou a zavrtěla se, abych si udělala větší pohodlí, což bylo beztak nemožné. Svaly jsem měla neustále ztuhlé. V těchhle podmínkách zkrátka nebyla žádná útěcha.

„Musím ti říct něco smutného,“ pokračoval hlas. „Zlomilas srdce svému otci.“

Tenhle nový přístup mě vykolejil natolik, že jsem bez přemýšlení vyhrkla: „Můj otec žádné srdce nemá.“

„Ale má, Sydney. To víš, že má.“ Pokud jsem se nemýlila, hlas zněl trochu potěšeně, že ze mě něco dostal. „Velice lituje, žes padla. Zejména když jsi působila tak slibně v našem boji proti zlu.“

Posunula jsem se, abych se mohla opřít o drsnou zeď. „Má jinou dceru, která je teď mnohem slibnější, takže jsem si jistá, že to otec překoná.“

„I jí jsi zlomila srdce. Oba dva jsou tak nešťastní, že si to ani nedovedeš představit. Nebylo by hezké se s nimi zase smířit?“

„Nabízíte mi tu možnost?“ zeptala jsem se opatrně.

„Nabízíme ti tu možnost už od začátku, Sydney. Jen vyslov ta slova a moc rádi tě povedeme po cestě ke spáse.“

„Tvrdíte, že tohle není její součástí?“

„Tohle bylo součástí snahy pomoci ti očistit duši.“

„Jasně,“ poznamenala jsem. „Pomoci mi hladověním a ponižováním.“

„Chceš vidět svou rodinu, nebo ne? Nebylo by hezké si s nimi sednout a popovídat?“

Neodpověděla jsem a raději jsem se pokoušela přijít na to, jakou hru to se mnou hrají. Hlas mi během mého zajetí nabízel spoustu věcí, z nichž většina mi měla poskytnout pohodlí – teplo, měkká postel, opravdové oblečení. Nabízeli mi i jiné odměny, jako třeba přívěsek s křížkem, který mi vyrobil Adrian, a chutnější a pevnější stravu než šlichtu, jakou mě tu krmili. Pokoušeli mě dokonce tak, že mi do cely klimatizaci pouštěli aroma kávy. Někdo – pravděpodobně rodina, které na mně tolik záleželo – jim prozradil, co mám ráda.

Ale tohle..., možnost vidět lidi a mluvit s nimi, to bylo

něco docela nového. Nicméně jsem musela uznat, že Zoe ani můj táta se nenacházejí na prvních místech seznamu lidí, s nimiž bych ráda mluvila. Ale tímto mi vlastně alchymisté nabízeli něco, co mě zaujalo – život mimo tuhle celu.

„Co bych musela udělat?“ zeptala jsem se.

„To, co víš už dávno,“ odvětil hlas. „Přiznej svoje provinění. Vyzpovídej se ze svých hříchů a řekni, že jsi připravená na spásu.“

Málem už jsem řekla: *Nemám co přiznávat*. To už jsem jim řekla stokrát. Možná dokonce tisíckrát. Ale stejně mě to lákalo. Setkání s jinými lidmi by obnášelo, že musejí přestat pouštět do klimatizace jed..., ne? A kdybych mu dokázala uniknout, mohla bych snít...

„Jenom vyslovím ta slova a uvidím svou rodinu?“

Hlas působil blahosklonně, což mě rozčilovalo. „Samozřejmě ne hned. Musíš si to zasloužit. Ale budeš schopná se posunout do další fáze svého uzdravování.“

„Nápravy,“ řekla jsem.

„Tvůj tón naznačuje, že si myslíš, že jde o něco špatného,“ oznámil mi hlas. „Děláme to proto, abychom ti pomohli.“

„Ne, díky,“ opáčila jsem. „Už si tady na to místo zvykám. Byla by škoda ho opustit.“

Bylo mi jasné, že teď začne opravdové mučení a náprava. Jistě by nešlo o fyzické mučení, ale spíš o ovládnutí mysli, kterého tolik toužili docílit. Drsné podmínky měly jen vytvářet prostředí vhodné k tomu, abych si připadala slabá a bezmocná, abych byla otevřená, až se mi během nápravy budou pokoušet pozměnit mysl. Abych jim byla vděčná a ještě jim za to poděkovala.

Ale přesto jsem se nemohla zbavit myšlenky, že kdybych se odtud dostala, mohla bych zase normálně spát

a snít. Kdybych se tímhle způsobem spojila s Adrianem, všechno by se změnilo. Přinejmenším bych věděla, že je v pořádku..., kdybych ovšem samotnou nápravu přežila. Mohla jsem jen hádat, jaké druhy psychické manipulace na mě budou zkoušet, ale s jistotou jsem to nevěděla. Vydržela bych to? Dokázala bych si zachovat nedotčenou mysl, nebo by mě obrátili proti všem mým zásadám a milovaným osobám? To bylo riziko, které souviselo s opuštěním cely. Taky vím, že alchymisté mají drogy a metody, díky nimž jejich příkazy vydrží. Ačkoli jsem vůči nim *nejspíš* imunní díky tomu, že než mě uvěznili, pracovala jsem s magií, stejně jsem se bála, že bych byla příliš zranitelná. Jedinou jistou metodou, jak se ochránit před jejich nátlakem, bylo použití magické směsi, kterou jsem dřív vyrobila a úspěšně aplikovala kamarádovi – ale ne sobě.

Po dalším uvažování mě přemohla únava. Rozhovor s hlasem už zjevně skončil. Už jsem byla natolik poučená, že jsem se nebránila, natáhla se na podlahu a poddala se těžkému spánku beze snů, který pohřbil veškeré myšlenky na svobodu. Ale než mě droga přemohla, v duchu jsem vyslovila jméno, které jsem používala jako mantru, a ta mě udržovala při síle.

Adrian...

Těžko odhadnout, po jak dlouhé době jsem se probudila. V cele jsem našla jídlo. Byla to obvyklá šlichta z horkých cereálií, která byla pravděpodobně doplněna vitaminy a minerály, abych zůstala zdravá. Ale nazvat to „horkými cereáliemi“ by bylo příliš laskavé. To spíš „vlažné“. Museli se hodně snažit, aby to nemělo žádnou chuť. Přesto jsem automaticky jedla, protože jsem si uvědomovala, že musím být silná, až se odtud dostanu.

Pokud se odtud dostanu.

Ta zrádná myšlenka se vynořila dřív, než jsem jí stačila zabránit. Bála jsem se toho už od začátku, té děsivé možnosti, že mě tu můžou věznit navěky a že už nikdy nespátřím nikoho, koho mám ráda – ani Adriana, ani Eddieho, ani Jill, zkrátka nikoho z nich. Už nikdy nebudu moct provádět magii. Už nikdy si nepřečtu žádnou knihu. To poslední mě dneska zasáhlo nejvíc, protože jsem sice temné hodiny zabíjela sněním o Adrianovi, ale čas by mi lépe utíkal, kdybych se mohla věnovat tak přízemní činnosti, jako třeba čtení podřadného románu. Klidně bych se spokojila i s časopisem nebo letákem. Spokojila bych se s čímkoli, co by nebyla jen tma a ten hlas.

Buď silná, řekla jsem si. Buď silná kvůli sobě. Buď silná kvůli Adrianovi. Udělal by snad on pro tebe něco menšího?

Ne, neudělal. Ať už je Adrian pořád v Palm Springs, nebo se přestěhoval někam jinam, nikdy by se mě nevzdal. Musím být připravená, až budeme zase spolu. Musím být připravená, až se znovu sejdem.

Centrum permanebit. Ta latinská slova mi vytanula na mysl a posilovala mě. V překladu to znamená „střed vydrží“ a byla součástí básně, kterou jsme s Adrianem četli. *Teď jsme tím středem my, pomyslela jsem si. A my dva vydržíme, ať se stane cokoli.*

Dojedla jsem řídké jídlo a zběžně se opláchla v malém umyvadle v rohu cely. Tmou jsem šla po paměti k malé toaletě. Opravdová koupel nebo sprcha tady nepřicházely v úvahu (i když to moji věznitelé zmiňovali, aby mě nalákali). Denně (nebo jsem aspoň myslela, že denně) jsem se myla drsnou žínkou a studenou vodou, která páchla rzí. Bylo to ponižující, protože jsem věděla, že mě sledují kamerami s nočním viděním, ale přesto to bylo

důstojnější než zůstat špinavá. To uspokojení bych jim nedopřála. Zůstanu člověkem, i když oni právě o tom pochybují.

Když jsem si připadala dostatečně čistá, schoulila jsem se u zdi a klepala se zimou, jak mi na vlhkou kůži pronikal chladný vzduch. Bude mi vůbec ještě někdy teplo?

„Mluvili jsme s tvým otcem a sestrou, Sydney,“ řekl hlas. „Když se dozvěděli, že je nechceš vidět, byli moc smutní. Zoe plakala.“

Trhla jsem sebou a zalitovala, že jsem to s nimi hrála. Hlas si teď myslí, že rodinná taktika na mě má nějaký vliv. Jak si můžou myslet, že chci mít něco společného s lidmi, kteří mě tu nechali zavřít? Jediná moje rodina, kterou chci vidět – moje máma a starší sestra – se pravděpodobně nenachází na seznamu návštěv, zejména když otec zapracoval na rozvodu. Takový výsledek se mi nelíbil, ale v žádném případě jsem to nemínila dát najevo.

„Nelituješ, žeš jim způsobila bolest?“ zeptal se hlas.

„Myslím, že Zoe a táta by měli litovat, že způsobili bolest mně,“ vyštěkla jsem.

„Nechtěli ti ublížit.“ Hlas se snažil působit uklidňujícím dojmem, ale docílil jen toho, že bych jeho majitele nejradši praštila, ať už je to kdokoli. A to nejsem typ, který se běžně uchyluje k násilí. „Udělal, co museli, aby ti pomohli. O to se snažíme my všichni. Moc rádi by si s tebou popovídali a všechno ti vysvětlili.“

„To jistě ano,“ zamumlala jsem. „Pokud jste s nimi vůbec mluvili.“ Nenáviděla jsem se za to, že se se svými vězniteli vůbec bavím. Tolik jsem si s nimi nepovídala už hodně dlouho. Musí se jim to moc líbit.

„Zoe se nás ptala, jestli ti může přinést vanilkové nízkotučné laté, až tě přijde navštívit. Dovolili jsme jí to. Rádi bychom uskutečnili civilizovanou návštěvu, abyste

si mohli sednout a pořádně si promluvit. Tak by se ulevilo tvojí rodině i tvojí duši.“

Srdce mi zrychleně bušilo a nemělo to nic společného s lákavou představou kávy. Hlas mi opět potvrdil to, co jsem si myslela. Opravdová návštěva, sednout si a pít kávu..., to by se muselo odehrát mimo tuhle celu. Pokud je takhle fantazie vůbec reálná, v žádném případě přece nepřivedou tátu a Zoe do mojí cely – tedy ne že bych je toužila vidět. Ale toužila jsem odtud vypadnout. Pořád jsem totiž byla přesvědčená, že mě tu můžou držet věčně a že se budu muset smířit se vším, co si na mě přichystají. A opravdu bych to dokázala. Ale čeho bych tím dosáhla? Dokázala bych si, že vzdoruju a že vydržím všechno, ale ačkoli jsem na to hrdá, k Adrianovi by mě to nijak nepřiblížilo. Ani k mým kamarádům... Potřebuju snít. A abych mohla snít, musím se dostat z drogového opojení.

A nejen to. Až budu někde jinde než v malé temné cele, budu moct zase pracovat s magií. Mohla bych zjistit, kam mě to vůbec odvezli. Mohla bych se osvobodit.

Nejdřív ze všeho ale musím opustit tuhle celu. Myslela jsem, že je statečné tady setrvávat, ale najednou mě napadlo, že moji odvalu doopravdy otestuje až útěk.

„Líbilo by se ti to, Sydney?“ Pokud jsem se nepletla, z hlasu zaznívalo nadšení – skoro až nedočkavost –, což kontrastovalo s dřívějším namyšleným a rozkazovačným tónem, na který jsem byla zvyklá. Nikdy o mě neprojevovali tak velký zájem. „Chceš začít s prvními kroky k očištění své duše? Chceš vidět svou rodinu?“

Jak dlouho už chřadnu v téhle cele, upadám do bezvědomí a zase se z něj probírám? Podle svého těla a paží jsem poznala, že jsem tu hodně zhubla. Taková ztráta váhy trvá několik týdnů. Týdnů, měsíců... Neměla jsem

tušení. A zatímco jsem tady, svět pokračuje dál beze mě – svět plný lidí, kteří mě potřebují.

„Sydney?“

Nechtěla jsem, aby to vyznělo příliš nedočkavě. „Jak můžu vědět, že vám můžu věřit? Že mi dovolíte vidět mou rodinu, když... začnu s tou cestou?“

„Zlo a podvody nepatří k našim zvyklostem,“ opáčil hlas. „My oceňujeme světlo a upřímnost.“

Lháři, lháři, pomyslela jsem si. Lhali mi celé roky, když mi tvrdili, že dobří lidé jsou stvůry, a snažili se mi diktovat, jak žít. Ale na tom nezáleželo. Je jedno, jestli dostojí svému slibu ohledně mojí rodiny.

„Dostanu... opravdovou postel?“ Schválně jsem to řekla přiškrceně. Alchymisté mě naučili stát se vynikající herečkou a teď uvidí, jak skvěle mě vycvičili.

„Ano, Sydney. Opravdovou postel, opravdové oblečení a opravdové jídlo. A budeš si moct povídat s lidmi, kteří ti pomůžou, když je budeš poslouchat.“

To poslední zpečetilo moji dohodu. Pokud mě odtud pustí a získám aspoň takovou svobodu, že se budu moct pohybovat mezi lidmi, jistě nebudou pouštět do vzduchu drogu. To mě povzbudilo a už jsem se nemohla dočkat. Bylo mi jasné, že mi zrovna pustili do cely stimulant, který mě přiměl k nedočkavosti a uspěchanému jednání. Na moji unavenou mysl to zapůsobilo přesně tak, jak očekávali.

Ze zvyku jsem si sáhla na krk a chtěla se dotknout křížku, který jsem už dávno neměla. *Nedovol jim, aby tě změnili*, modlila jsem se tiše. *Zachovej mi moji mysl. Ať vydržím všechno, co přijde.*

„Sydney?“

„Co musím udělat?“ zeptala jsem se.

„Víš, co musíš udělat,“ odpověděl hlas. „Víš, co musíš říct.“

Položila jsem si dlaně na srdce a moje následující slova nebyla vnitřní modlitbou, ale tichým vzkazem Adrianovi: *Počkej na mě. Buď silný a já budu taky silná. Probojuju se tím, ať už na mě chystají cokoli. Nezapomenu na tebe. Nikdy se k tobě neobráťím zády, i když jim budu muset lhát. Náš střed vydrží.*

„Víš, co musíš říct,“ zopakoval hlas. Téměř až slintal.

Odkáslala jsem si. „Zhřešila jsem proti svému vlastnímu druhu a dovolila jsem, aby mi zkazili duši. Jsem připravená očistit se od temnoty.“

„A jaké jsou tvé hříchy?“ dožadoval se hlas. „Přiznej se, cos provedla.“

To bylo těžší, ale přesto jsem dokázala ta slova vyslovit. Pokud mě to přiblíží ke svobodě a k Adrianovi, řeknu cokoli.

Zhluboka jsem se nadechla a řekla jsem: „Zamilovala jsem se do vampýra.“

A pak mě oslepilo světlo.

2. KAPITOLA

ADRIAN

„NEVYKLÁDEJ SI TO ŠPATNĚ, ALE VYPADÁŠ přílišně.“

Zvedl jsem hlavu ze stolu a zamžoural jedním okem. Ačkoli jsem měl i uvnitř na očích sluneční brýle, světlo mi připadalo až příliš oslnivé pro moji bolavou hlavu. „Vážně?“ podivil jsem se. „Copak se to dá vykládat dobře?“

Rowena Clarková na mě upřela velitelský pohled, jakým by mě nejspíš obdařila i Sydney. Sevřelo se mi srdce. „Můžeš si to vykládat konstruktivně.“ Nakrčila nos. „Máš kocovinu, vid? To znamená, že už bys měl být střízlivý. Ale vzhledem k oděru jako z továrny na gin si tím nejsem moc jistá.“

„Jsem střízlivý. Skoro.“ Odvážil jsem se sundat si sluneční brýle, abych se na ni mohl lépe podívat. „Máš modré vlasy.“

„Tyrkysový,“ opravila mě a sebevědomě se jich dotkla. „Takhle jsi mě viděl už před dvěma dny.“

„Fakt?“ Před dvěma dny jsme asi měli tady na Carltonske univerzitě hodinu smíšených médií. Ale sotva si pamatuju, co se stalo před dvěma hodinami. „No, je

možný, že ani tehdy jsem nebyl moc střízlivý. Ale sluší ti to," dodal jsem a doufal, že mě to uchrání před jejími projevy nesouhlasu. Neuchránilo.

Pravdou bylo, že poslední dobou jsem chodil do školy střízlivý jen v polovině případů. Ale vzhledem k tomu, že jsem tam vůbec došel, měl jsem za to, že si zasloužím nějakou odměnu. Když Sydney zmizela – ne, když ji unesli –, chtěl jsem se školou seknout. Chtěl jsem nikam nechodit a nedělat nic, co by nesouviselo s jejím hledáním. Celé dny jsem se jen choulil v posteli. Čekal jsem a snažil se k ní dostat skrze svět snů vyvolaných éterem. Ale spojení se nezdařilo. Ať jsem to zkoušel v jakoukoli denní či noční dobu, nikdy jsem ji nezastihl ve spánku. Nedávalo mi to smysl. Nikdo přece nemůže zůstat vzhůru tak dlouho. S opilými lidmi je těžké se spojit, protože alkohol otupuje účinky éteru a blokuje mysl. Nicméně jsem pochyboval, že Sydney se svými vězniteli alchymisty pořádá nonstop koktejlovou party.

Mohl jsem pochybovat o sobě a o svých schopnostech, zejména poté, co jsem bral léky, které mi na čas zabránily pracovat s éterem. Jenže moje magie se pak vrátila v plné síle a neměl jsem problém spojit se ve snech s jinými lidmi. Možná jsem ve spoustě věcech nešikovný, ale co se týče vcházení lidem do snů, jsem ten nejlepší ze všech uživatelů éteru. Problém je, že znám jen málo dalších uživatelů éteru, takže mi nikdo nedokázal poradit a říct mi, proč se nemůžu se Sydney spojit. Všichni vampýři Morojové používají jeden druh živlové magie. Většina z nich se specializuje na jeden ze čtyř elementů – zemi, vzduch, vodu nebo oheň. Jen hrstka nás ovládá éter a na rozdíl od jiných žvlů neexistuje žádná zdokumentovaná minulost tohoto druhu magie. Je spousta teorií, ale nikdo s jistotou neví, proč se k Sydney nemůžu dostat.

Asistent profesorky přede mě hodil štos papírů a stejný před Rowenu, čímž mě vytrhl ze zamyšlení. „Co to je?“

„Ehm, tvoje závěrečná zkouška,“ odpověděla Rowena s očima obrácenýma k nebi. „Nech mě hádat. Nepamatuješ si ani tohle. Ani to, že jsem ti nabídla, že se budu učit s tebou?“

„To jsem asi měl volno,“ zamumlal jsem a nervózně jsem se začal probírat papíry.

Rowenin káravý výraz se změnil v soucitný, ale nemohla mi už nic říct, protože profesorka nás okřikla, ať jsme zticha a pustíme se do práce. Zíral jsem na písemku a uvažoval, jestli bych ji nezvládl napsat nějakým podvodem. Důvodem, který mě vytáhl z postele a přiměl vrátit se na univerzitu, bylo částečně i to, že jsem moc dobře věděl, kolik pro Sydney znamená vzdělání. Odjakživa mi záviděla, že mám možnost studovat na univerzitě. Její debilní otec jí to nikdy nedovolil. Když mi došlo, že ji hned tak nenajdu – a věřte mi, že jsem vyzkoušel spoustu obyčejných i magických možností –, rozhodl jsem se, že půjdu dál a budu pokračovat v tom, co by chtěla. Dokončím semestr na univerzitě.

Musím uznat, že nepatřím zrovna k nejzapálenějším studentům. Jelikož většina mých předmětů byly různé úvody do umění, profesori mi obvykle přičítali k dobru už jen to, že jsem něco vytvořil. Měl jsem štěstí, neboť „něco“ bylo pravděpodobně tím nejhezčím popisem mých nepovedených uměleckých kousků, které jsem poslední dobou vytvářel. Prolézal jsem s odřenyma ušima – tak tak – ale tahle zkouška může všechno změnit. Otázky představovaly buď všechno, nebo nic, dobře, nebo špatně. Nemohl jsem jen nepřítomně něco malovat a pak si nechat přičíst body za snahu.

Když jsem se pokoušel zodpovědět otázky o kresbě kontur a malbě krajinek, pocítil jsem, jak se mě zmocňuje deprese. A nejen z toho důvodu, že nejspíš písemku pokazím. Zklamal jsem i Sydney a její vysoké nároky, které na mě vždycky měla. Ale co znamená jeden předmět, když už jsem ji zklamal tolikrát? Kdyby se naše role obrátily, pravděpodobně už bych s ní nebyl. Jenže ona je chytřejší a vynalézavější. Dokáže neobyčejné věci. Já nedokážu ani ty obyčejné.

Po hodině jsem odevzdal písemnou práci a doufal jsem, že jsem tím nepromarnil celý semestr. Rowena skončila dřív a čekala na mě před učebnou. „Nemáš hlad?“ zeptala se. „Zvu tě.“

„Ne, díky. Musím za sestřenkou.“

Rowena na mě obezřetně pohlédla. „Nebudeš řídit, že ne?“

„Už jsem střízlivý, díky za starost,“ opáčil jsem. „Ale jestli se ti uleví, mám v plánu jet autobusem.“

„Tak to je asi všechno, co? Poslední den.“

Překvapeně jsem si uvědomil, že je to tak. Chodil jsem sice ještě na pár dalších předmětů, ale s Rowenou jen na tenhle. „Určitě se ještě uvidíme,“ prohlásil jsem.

„To doufám,“ řekla ustaraně. „Moje číslo máš. Nebo jsi ho aspoň míval. V létě se nikam daleko nechystám. Kdybys chtěl někam vyrazit, zavolej mi a rády s tebou s Cassie půjdeme... Nebo kdyby sis chtěl o něčem promluvit... Víím, že jsi poslední dobou zažil krušný čas...“

„Už jsem zažil krušnější,“ zalhal jsem. Neznala ani polovinu pravdy a v žádném případě jsem jí nemohl povědět, co se doopravdy stalo. Obyčejnému člověku bych to nemohl říct. Nechal jsem ji myslet si, že se se mnou Sydney rozešla, ale ničilo mě, když mě kvůli tomu litovala. Jenže jsem jí nemohl vyvést z omylu. „Určitě se brzo ozvu, tak buď na telefonu. Zatím čau, Ro.“

Polovičatě mi zamávala a já se vydal na nejbližší autobusovou zastávku v kampusu. Nebylo to nijak daleko, ale pěkně jsem se zpotil, než jsem tam došel. V Palm Springs byl květen a prchavé jaro už dávno převálcovala letní vedra. Při čekání na autobus jsem si znovu nasadil sluneční brýle a snažil se ignorovat pokuřující pár hipíků vedle sebe. Aspoň že jsem se nevrátil k cigaretám, když Sydney zmizela, ale někdy to bylo těžké. Moc těžké.

Abych se nějak rozptýlil, otevřel jsem batoh, nakoukl dovnitř a uviděl malou sošku draka. Pohládl jsem ho po hřbetě a ucítil jeho malé šupiny. Žádný umělec by nedokázal vytvořit tak dokonalý umělecký kousek. Drak ovšem žádnou soškou nebyl. Byl to opravdový drak – vlastně callistana, abych byl přesný. To je druh laskavého démona, kterého vyvolala Sydney. Říkali jsme mu Skokan. Byl připoután k ní i ke mně, ale jen ona ho dokázala oživit a pak zase změnit v sochu. Skokan měl smůlu, že zůstal v neživé podobě, když ji unesli. To znamenalo, že je takhle uvězněný. Podle Sydneyiny učitelky magie Jackie Terwilligerové je Skokan technicky vzato stále naživu, ale bez jídla a aktivity živoří. Všude jsem ho bral s sebou, i když jsem nevěděl, jestli pro něj kontakt se mnou něco znamená. Ve skutečnosti potřeboval Sydney, což jsem mu nemohl zazlívát. Taky ji potřebuju.

Roweně jsem řekl pravdu – už jsem byl střízlivý. A to se mi hodilo. Dlouhá cesta autobusem mi poskytla dokonalou příležitost zase se porozhlédnout po Sydney. I když už jsem se ji nesnažil zběsile a za každou cenu zastihnout ve snu, pořád mělo smysl najít si párkrát za den chvilku střízlivosti a zkusit to. Jakmile se autobus rozjel a já se usadil na sedadle, vyvolal jsem v sobě magii éteru a na okamžik se nechal unést nádherným pocitem, který ve mně vyvolával. Ale byla to dvojsečná radost, protože

jsem si uvědomoval, že kvůli éteru se mě pomalu zmocňuje šílenství.

Šílenství je příliš ošklivé slovo, ozval se hlas v mojí hlavě. Ber to jako nový pohled na realitu.

Trhl jsem sebou. Hlas v mojí hlavě nepatřil mému svědomí ani ničemu podobnému. Byl to hlas mé mrtvé tety Taťány, dřívější královny Morojů. Nebo mi spíš éter vyvolával tyhle halucinace. Obvykle jsem ji slyšel, když mi nálada klesla nebezpečně nízko. Přelud tety Taťány se ke mně vrátil, když Sydney zmizela. Světlou stránkou – pokud se na to vůbec dá takhle pohlížet – bylo, že manio-depresivní vedlejší účinky éteru už nebyly tak časté. Jako by šílenství éteru změnilo podobu. Je lepší vést v duchu rozhovory se zesnulou příbuznou, nebo podléhat dramatickým výkyvům nálad? Upřímně jsem nevěděl.

Běž pryč, řekl jsem jí. Nejsi skutečná. Navíc je na čase, abych se podíval po Sydney.

Jakmile jsem se napojil na magii, natáhl jsem své smysly a hledal Sydney – osobu, kterou znám na světě nejlíp. Není snadné najít ve spánku někoho, koho moc neznám. Ale najít ji – pokud by spala – by bylo jednoduché. Jenže se mi nepodařilo navázat kontakt, a tak jsem nakonec magie nechal. Buď nespí, nebo ji přede mnou cosi blokuje. Znovu jsem si připadal poražený, a tak jsem sáhl do batohu po placatce vodky, abych si ukrátil cestu do Vista Azul.

Když jsem dorazil do Amberwoodské přípravné školy, byl jsem v příjemném opojení, odříznutý od magie, ale ne od svého zlomeného srdce. Odpolední vyučování právě skončilo a mezi budovami pobíhali studenti ve stylových uniformách. Chodili se učit nebo co už tak děcka dělají. Došel jsem před dívčí kolej, kde jsem čekal na Jill Mastranovou-Dragomirovou.

Zatímco Rowena jen hádala, co mě trápí, Jill věděla naprosto přesně, jaké mám problémy. To proto, že patnáctiletá Jill má tu „výhodu“, že mi vidí do hlavy. Loni se stala terčem vrahů, kteří chtěli svrhnout z trůnu její sestru, která je královna Morojů a taky moje kamarádka. Technicky vzato vrazi uspěli, ale díky neobyčejným schopnostem éteru jsem Jill přivedl zpátky k životu. To si na mně pochopitelně vybralo velikou daň a zároveň to mezi mnou a Jill vytvořilo psychické pouto, díky němuž znala moje myšlenky a pocity. Bylo mi jasné, že moje deprese a nadměrné pití snáší těžce – ačkoli pití někdy pouto úplně otupilo. Kdyby tu byla Sydney, vynadala by mi, že jsem sobecký a nemyslím na Jilliny pocity. Jenže Sydney tu není. Tíha zodpovědnosti spočívala jen na mně a já si na to nepřipadal dostatečně silný.

Přijely tři autobusy, které pendlují po kampusu, a Jill nevystoupila ani z jednoho z nich. Vždycky jsme se jednou týdně scházeli a já v tom pokračoval i teď, když už jsem nedokázal pokračovat v ničem jiném. Vytáhl jsem telefon a napsal jí: *Čau. Jsem tady. Všechno v pohodě?*

Žádná odpověď mi nepřišla, a tak jsem si začal dělat starosti. Po útoku vrahů Jill poslali sem do Palm Springs, aby se tu ukryvala mezi lidmi, protože poušť není zrovna místem, které by vyhledávali Morojové ani Strigojové – zlí nemrtví vampýři. Alchymisté – tajné společenství, které udržuje lidi stranou od vampýrů – poslali Sydney jako prostředníka, aby zajistili, že všechno bude probíhat hladce. Alchymisté chtěli zabránit tomu, aby ve světě Morojů propukla občanská válka, a Sydney odváděla dobrou práci, když se vším Jill pomáhala. Sydney ovšem zklamala, když se zamilovala do vampýra. To se přičilo názorům alchymistů. Byli přesvědčeni, že lidé a vampýři mají existovat odděleně, a tak zareagovali brutálně a účinně.

I poté, co Sydney zmizela, a nahradila ji kamenná tvář Maura, Jill měla pořád relativně klid. Nic nenaznačovalo, že by se odkudkoli blížilo nějaké ohrožení, a dokonce se k nám dostaly jakési náznaky, že by se Jill mohla vrátit do morojské společnosti, až jí příští měsíc skončí škola. Pro Jill nebylo obvyklé, že by takhle zmizela a nedala o sobě vědět, takže když mi neodpověděla na esemesku, napsal jsem Eddiemu Castilovi.

Zatímco Jill a já jsme Morojobové, on je dhampýr – rasa, která se zrodila smíšením lidské a vampýří krve. Dhampýři se cvičí, aby nás chránili, a on patřil k nejlepším. Ale jeho imponující bojové dovednosti bohužel nestačily, když Sydney pronásledovali alchymisté. Obelstila ho a přiměla ho, aby se rozdělili. Obětovala se, aby ho zachránila. S tím se Eddie nemohl vyrovnat. Jeho ponížení zničilo jeho počínající romantický vztah s Jill, protože si nepřipadal dost dobrý pro morojskou princeznu. Stále jí oddaně sloužil jako její bodyguard, takže mi bylo jasné, že kdyby se s ní něco stalo, věděl by to jako první.

Ale ani Eddie mi neodpověděl na esemesku a stejně tak další dva dhampýři, kteří Jill ochraňují. To bylo zvláštní, ale když mlčí všichni, nejspíš to znamená, že jsou spolu a v pořádku, jen je zrovna zaměstnává něco jiného. Jill se jistě brzy ukáže.

Slunce nepříjemně pálilo, a tak jsem obešel budovu a našel jinou lavičku, která stála ve stínu palem. Pohodlně jsem se na ní usadil a zanedlouho jsem usnul. Jednak mě zmohlo včerejší ponocování v baru a taky to, že jsem dopil placatku vodky. Vzbudily mě hlasy a zaznamenal jsem, že slunce na nebi už vykonalo řádný kus cesty. Nade mnou postávali Jill a Eddie spolu s dalšími kamarády Angeline, Treyem a Neilem.

„Ahoj,“ pozdravil jsem je ochraptěle a vzpřímil se do sedu. „Kde jste byli?“

„A kdes byl ty?“ dotázal se Eddie.

Jill na mě něžně pohlédla svými zelenými očima. „To je v pořádku. Celou dobu byl tady. Zapomněl. To je pochopitelné, když... no, prožívá teď krušný časy.“

„Na co jsem zapomněl?“ zeptal jsem se a nervózně se díval z jednoho na druhého.

„To je jedno,“ odpověděla vyhýbavě Jill.

„Na co jsem zapomněl?“ vykřikl jsem.

Angeline Dawesová, jedna z Jilliných dhampýrských ochránců, jako obvykle bezmyšlenkovitě vyhrkla: „Na Jillinu závěrečnou přehlídku.“

Nechápavě jsem vykulil oči a pak mi to došlo. K Jilliným aktivitám patřilo módní návrhářství a klub šití. Začala s modelingem, ale když se ukázalo, že vystupování na veřejnosti je pro její pozici příliš nebezpečné, uchýlila se do zákulisí světa módy a navrhovala oblečení – a byla v tom hodně dobrá. Poslední měsíc neustále mluvila o velké přehlídce a výstavě, kterou pořádá její klub u příležitosti konce školního roku. Těšilo mě, že je zase po dlouhé době z něčeho tak nadšená. Věděl jsem, že i ji trápí, co se stalo Sydney. Trápí ji i moje deprese a pokažený vztah s Eddiem, takže žije pod skoro tak temným mrakem jako já. Těšila se na přehlídku a na možnost předvést svou práci, což byla v celkovém kontextu událostí maličkost, ale pro dospívající dívku, která potřebuje trochu normálnosti, to bylo mimořádně důležité.

A já na to zapomněl.

Teď jsem se rozpomínal na útržky rozhovoru, kdy mi sdělovala datum a čas konání akce, a že jsem jí slíbil, že ji tam přijdu podpořit. Dokonce mi to připomněla ještě tenhle týden, když jsme se viděli. Vzal jsem na vědomí, co mi řekla, a vydal se do nedalekého baru oslavit tequilový čtvrtek. Bylo pochopitelné, že mi to vyklouzlo z hlavy.

„Sakra, omlouvám se, nezletilá. Zkoušel jsem ti psát...“ Zvedl jsem telefon, abych jim ho ukázal, jenže to nebyl telefon, ale placatka vodky. Rychle jsem ji strčil do batohu.

„Během přehlídky jsme museli mít vypnuté mobily,“ objasnil Neil. To byl třetí dhampýr ve skupině, který do Palm Springs přibyl teprve nedávno. Časem jsem si ho oblíbil nejspíš proto, že měl taky zlomené srdce. Byl šíleně zamilovaný do jedné dhampýrky, která jako by se ztratila z povrchu zemského. Ale na rozdíl od Sydney Olive Sinclairovou nejspíš neunesli alchymisté, ale mlčela z osobních důvodů.

„Tak... jaký to bylo?“ zkusil jsem to. „Vsadím se, že tvoje věci sklidily úspěch, že jo?“

Připadal jsem si tak strašně hloupě, že to bylo k přežití. Možná nedokážu bojovat proti tomu, co alchymisté udělali Sydney. Možná se nedokážu připravit na zkoušku. Ale proboha, snad jsem aspoň mohl přijít na módní přehlídku! Stačilo jen přijít, sedět tam a tleskat. Ani to jsem nedokázal, což mě najednou nesnesitelně tížilo. Mysl mi zastřel černý opar, který způsoboval, že jsem nenáviděl všechno a všechny – a nejvíc sám sebe. Nebylo divu, že jsem nedokázal zachránit Sydney. Vždyť se nedokážu postarat ani sám o sebe.

To nemusíš, zašeptala mi v hlavě teta Tatána. Já se o tebe postarám.

Jill vycítila moje temné rozpoložení a oči se jí zaleskly soucitem. „Bylo to super. Neboj, ukážeme ti fotky. Byl tam profesionální fotograf a dá všechny fotky na internet.“

Pokusil jsem se zaplašit temnotu a přinutil se k napjatému úsměvu. „To rád slyším. Tak co kdybychom teď všichni někam vyrazili to oslavit? Zvu vás na večeři.“

Jill posmutněla. „Angeline a já večeříme se studijní

skupinou. Teda možná bych to mohla zrušit. Zkoušky budou až za měsíc, takže vždycky můžu...“

„Zapomeň na to,“ řekl jsem a zvedl se. „Někdo v tomhle poutu musí být na zkoušky připravený. Užij si to. Uvidíme se jindy.“

Nikdo se mě nepokusil zastavit, ale po chvílce mě doběhl Trey Juarez a srovnal se mnou krok. Byl nejspíš tím nejpodivnějším členem naší party – kluk, který dřív patřil k lovcům vampýrů. Zpřetrhal s nimi svazky jednak proto, že to byli psychopati, a pak taky proto, že se navzdory rozumu zamiloval do Angeline. Ti dva byli v naší partě jediní, kteří se blížili k tomu, co připomínalo šťastný milostný život, ale kvůli nám ostatním nešťastným duším se snažili svůj vztah zlehčovat.

„Jak se chceš dostat domů?“ zeptal se mě Trey.

„Kdo říká, že jdu domů?“ opáčil jsem.

„Já. Na party už nemáš co pohledávat. Vypadáš přílišně.“

„To už jsi dneska druhý, kdo mi to říká.“

„V tom případě bys možná měl začít poslouchat,“ prohlásil a vedl mě ke studentskému parkovišti. „Pojď. Odvezu tě.“

Byla to od něj snadná nabídka, protože jsme spolu bydleli.

Tak to ale nebylo od začátku. Původně bydlel na Amberwoodu, kde studoval spolu s ostatními. Jeho bývalá skupina – Bojovníci světla – měla ohledně vztahů lidí a vampýrů stejné názory jako alchymisté. Jenže zatímco alchymisté před obyčejnými lidmi existenci vampýrů skrývali, Bojovníci k tomu zaujímalí brutálnější přístup a vampýry lovili. Prohlašovali sice, že jdou pouze po Strigojích, ale ani s Moroji a dhampýry nekamarádili.

Když se Treyův otec dozvěděl o Angeline, udělal něco

jiného než Sydneyin otec. Neunesl svého syna a nenechal ho zmizet beze stopy, pan Juarez syna prostě vydědil a odřízl od všech prostředků. Trey měl štěstí, že měl školné zaplacené až do konce školního roku. Ubytování na koleji ale ne, a tak ho před pár měsíci vyhodili. Přišel za mnou a nabídl mi, že mi bude na ubytování přispívat ze svého skromného platu z kavárny, aby mohl dokončit studium na Amberwoodu. Přijal jsem ho jako spolubydličího a peníze odmítl, protože jsem věděl, že by to tak Sydney chtěla. Měl jsem jen jedinou podmínku, a sice, že se nikdy nesmí stát, že přijdu domů a přistihnu ho, jak se s Angeline válí na mém gauči.

„Piju jí krev,“ řekl jsem po pár minutách jízdy za nepřijemného mlčení.

„To je nějaký vampýrský vtípek?“ zeptal se Trey.

Štělil jsem po něm pohledem. „Víš, jak to myslím. Podělal jsem to. Nikdo toho po mně tolik nechtěl. Jediný, co jsem měl udělat, bylo zapamatovat si, že mám jít na její módní přehlídku, a já to podělal.“

„Stala se ti spousta hrozných věcí,“ řekl diplomaticky.

„Stejně jako všem ostatním. Sakra, podívej se na sebe. Celá tvoje rodina popírá tvou existenci a dělá, co může, aby tě vykopli ze školy. Našel sis práci, máš dobré známky, děláš sporty a při tom všem jsi ještě dosáhl na stýpko,“ povzdechl jsem si. „Zatímco já jsem nejspíš prolítl i z úvodu do umění. Vlastně to bude možná z více předmětů, protože mě tenhle týden pravděpodobně čekají další zkoušky. Ani o tom nevím.“

„Jo, ale pořád mám Angeline. A to stojí za to, abych se vypořádával s tím ostatním. Zatímco ty...“ Trey to nedopověděl a v opáleném obličejí se mu mihl výraz bolesti.

Moji kamarádi tady v Palm Springs o mně a o Sydney věděli. Byli jediní ze světa Morojů (nebo lidí), kdo

věděl o našem vztahu. Bylo jim líto, co se se Sydney stalo a jaký to na mě mělo dopad. Taky ji měli rádi. Samozřejmě ne tak jako já, ale Sydney zkrátka byla loajální osobnost, kterou si kamarádi velice oblíbili.

„Taky mi chybí,“ zašeptal Trey.

„Měl jsem toho udělat víc,“ poznamenal jsem a shrbil se na sedadle.

„Udělalš toho až až. Víc než bych čekal. A nejen vcházení do snů. Hledal jsi jejího tátu, tlačil jsi na Moroje, Mauře jsi udělal ze života peklo... Vyčerpal jsi už všechno.“

„Umím být otravný,“ uznal jsem.

„Prostě jsi narazil do zdi, to je všechno. Až moc dobře tají, kde ji vězní. Ale jednou se u nich objeví trhlina a ty na ni přijdeš. A já ti budu stát po boku. Stejně tak ostatní kamarádi.“

Jeho rázná promluva u něj nebyla právě obvyklá, ale přesto mě nerozveselila. „Nevím, jak tu trhlinu objevit.“

Trey vykulil oči. „Marcus.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ten už taky vyčerpal všechny možnosti. Neviděl jsem ho už měsíc.“

„O to nejde.“ Trey zabočil k domu, kde bydlíme, a ukázal před sebe. „Támhle je Marcus.“

Opravdu. Na schodech před budovou seděl Marcus Finch, rebel a bývalý alchymista, který Sydney povzbuzoval, aby uvažovala sama za sebe. Snažil se ji najít, ale bezvysledně. Otevřel jsem dveře dřív, než Trey zastavil.

„Kdyby neměl nějakou zprávu, nepřišel by sem osobně,“ vykřikl jsem nadšeně. Vyskočil jsem z auta a rozběhl se přes trávník. Moji letargii okamžitě vystřídala motivace. To bylo ono. Marcus na to přišel. Marcus našel odpovědi.

„Co se děje?“ vyhrkl jsem. „Našels ji?“

„Ne tak docela.“ Marcus se zvedl a uhladil si své blond vlasy. „Pojďme dovnitř a promluvíme si.“

Když jsme dostrkali Marcuse do obýváku, Trey byl skoro stejně nedočkavý jako já. Oba jsme na něj zírali se založenýma rukama. „Takže?“ pobídl jsem ho.

„Mám seznam lokalit, které alchymisté pravděpodobně využívají jako nápravná centra,“ začal Marcus. Jenže nevypadal tak nadšeně, jak by měl. Stíkl jsem mu paži.

„To je úžasný! Začneme je prohledávat a –“

„Je jich třicet,“ přerušil mě.

Nechal jsem ruku zase klesnout. „Třicet?“

„Třicet,“ zopakoval. „A nevíme přesně, kde jsou.“

„Ale řekl jsi, že –“

Marcus pozvedl ruku. „Nejdřív mě to nech vysvětlit. Pak můžeš mluvit. Tenhle seznam, který jsem dostal od svého zdroje, obsahuje města ve Státech, kde se alchymisté poohlíželi po tom, kde by mohli vybudovat nápravná a operační centra. Seznam je několik let starý. Moje zdroje potvrzují, že v jednom městě ze seznamu alchymisté skutečně vybudovali nápravné centrum, ale nevíme s jistotou, které město vybrali, ani umístění v něm. Existuje způsob, jak to zjistit? Jistě. Znáám lidi, co to můžou začít obhlížet. Jenže to musíme dělat místo po místě a každé nám nějakou dobu zabere.“

Veškerá naděje a nadšení z Marcusovy návštěvy se náhle rozplynuly. „Nech mě hádat. ‚Nějaká doba‘ je pár dní?“

Uškříbl se. „To bude různé případ od případu a bude záležet na tom, jak těžké bude každé město prohledat. Odškrtnout jedno ze seznamu může zabrat pár dní. Ale možná taky pár týdnů.“

Myslel jsem, že po zkoušce a po tom, co se stalo s Jill, už se nemůžu cítit hůř, ale zjevně jsem se pletl. Poraže-

necky jsem klesl na gauč. „Pár týdnů krát třicet. To může trvat víc než rok.“

„Pokud nebudeme mít štěstí a nebude v jednom z prvních měst, které prohledáme.“ Ale bylo mi jasné, že ani on to nepovažuje za pravděpodobné.

„To, jak se všechno až doteď vyvíjelo, bych rozhodně neoznačil za štěstí,“ poznamenal jsem. „Nechápu, proč by se to teď mělo změnit.“

„Je to lepší než nic,“ prohlásil Trey. „Je to první opravdové vodítko, jaké máme.“

„Musím najít jejího tátu,“ zamumlal jsem. „Musím ho najít a za pomoci nátlaku z něj vymáčkout, kde je sakra Sydney.“ Veškeré pokusy najít Jareda Sage byly taky neúspěšné. Podařilo se mi jen mu zavolat, ale ihned zavěsil. Po telefonu nátlak moc dobře nefunguje.

„I kdyby se ti to podařilo, nejspíš by to nevěděl,“ řekl Marcus. „Mají tajnosti i jeden před druhým, aby se chránili před vynuceným doznáním.“

„A je to tu.“ Zvedl jsem se a zamířil do kuchyně pro drink. „Trčíme na místě, stejně jako předtím. Za rok mi povíš, že tvůj seznam byl jen slepá ulička.“

„Adriane,“ povzdechl si Marcus a vypadal tak poraženě, jak jsem ho ještě nikdy neviděl. Obvykle působil jako kluk z reklamy na sebevědomí.

Trey zareagoval pragmatičtěji. „Už žádný pití. Dneska jsi toho vypil až až, kámo.“

„Za to mě budou soudit,“ vyštěkl jsem. Nenalil jsem si panáka, ale popadl jsem první dvě láhve s likéry, které mi přišly pod ruku. Odkráčel jsem do svého pokoje a práskl za sebou dveřmi, ale nikdo se mě nepokusil zastavit.

Než jsem rozjel svou one-man party, znovu jsem se pokusil dostat k Sydney. Nebylo to snadné, protože jsem

v sobě pořád měl trochu vodky z odpoledne, ale přesto jsem váhavě éter uchopil. Jako obvykle nic, ale chtěl jsem to zkusit už kvůli tomu, že Marcus byl s jistotou přesvědčený, že je ve Státech. Na Východním pobřeží byl zrovna podvečer, a tak jsem chtěl zjistit, jestli už třeba Sydney nemá půlnoc. Evidentně ne.

Zanedlouho jsem se ve společnosti láhví zoufale pokoušel zapomenout na všechno. Na školu. Na Jill. Na Sydney. Nenapadlo by mě, že je vůbec možné cítit se takhle mizerně, mít emoce tak hluboké a černé, že z nich nedokáže vyvstat jediný konstruktivní pocit. Když to skončilo mezi mnou a Rose, myslel jsem, že žádná ztráta už nemůže být hroznější. Mýlil jsem se. Mezi námi nikdy nebylo nic významného. Když jsem ji ztratil, ztratil jsem vlastně jen možnost.

Ale se Sydney..., se Sydney jsem měl všechno – a všechno jsem ztratil. Lásku, porozumění, úctu. To, že se oba stáváme lepšími kvůli tomu druhému, a dokud budeme spolu, zvládneme všechno. Jenže už spolu nejsme. Odervali nás od sebe a já netušil, co se stane teď.

Střed vydrží. Tuhle větu Sydney vytvořila z „Druhého příchodu“, což byla báseň od Williama Butlera Yeatse. Ve svých nejčernějších chvílích jsem se obával, že původní slova básně jsou mnohem příhodnější: *Věci se rozpadají, střed nemůže vydržet.*

Propil jsem se až do zapomnění, ale docílil jsem jen toho, že jsem se probudil uprostřed noci s ukrutně bolavou hlavou. Bylo mi na zvracení, ale když jsem se dopotácel do koupelny, ani to se mi nepodařilo. Jen jsem se cítil mizerně. Možná proto, že tam pořád ležel Sydneyin hřeben, který mi ji připomínal. Nebo možná proto, že jsem vynechal večeři a nevzpomínal si, kdy jsem naposledy pil krev. Nebylo divu, že jsem v tak hrozném

stavu. Během let pití jsem si vybudoval ohromnou toleranci na alkohol, takže mi z něho skoro nikdy nebylo špatně. Tentokrát jsem to tedy musel opravdu přehnat. Bylo by moudré začít se zavodňovat a pít litry vody, ale namísto toho jsem se rozhodl pokračovat v sebedestruktivním chování. Vrátil jsem se do svého pokoje, dal si další drink, ale bylo mi ještě hůř.

Hlava i žaludek se mi uklidnily, až když začalo svítat. Přiměl jsem se ke chvíli spánku v posteli. Po pár hodinách mě ale vyrušilo zakleпání na dveře. Nejspíš bylo dost tiché, ale s přetrvávající bolestí hlavy mi to připadalo, jako by do dveří někdo vši silou bušil sbíječkou.

„Běž pryč,“ vypravil jsem ze sebe a zakaleným zrakem pohlédl na dveře.

Trey strčil hlavu dovnitř. „Adriane, je tady někdo, s kým musíš mluvit.“

„Už jsem slyšel, co má Marcus na srdci,“ opáčil jsem. „S ním už jsem skončil.“

Dveře se otevřely víc a někdo proklouzl dovnitř kolem Treye. Přestože se se mnou při každém pohybu točil celý svět, posadil jsem se a zamžoural. Poklesla mi čelist a uvažoval jsem, jestli nemám halucinace. Nebylo by to poprvé. Obvykle jsem si jen představoval tetu Tatánu, ale tahle osoba byla stoprocentně živá a krásná. Ranní slunce jí osvětlovalo vystouplé lícní kosti a blond vlasy. Ale v žádném případě tady být nemohla.

„Mami?“ zasípал jsem.

„Adriane.“ Vplula do pokoje a usedla vedle mě na postel. Něžně se dotkla mojí tváře. Její ruka mě na rozpalené kůži studila. „Adriane, je čas jít domů.“

3. KAPITOLA

SYDNEY

ALCHYMISTŮM JSEM JEJICH SVĚTELNÝ ŠOK odpustila, protože jakmile jsem začala zase vidět, nabídli mi sprchu.

Stěna v mojí cele se odsunula a za ní mě pozdravila mladá žena, možná tak o pět let starší než já. Byla oblečená ve slušivém kostýmku ve stylu, jaký alchymisté milují, a černé vlasy měla stažené do pevného francouzského drdolu. Její makeup neměl chybu a voněla po levanduli. Na tváři jí zářila zlatá lilie. Pořád ještě jsem neviděla tak jako dřív, ale jak jsem tak stála u ní, bolestně jsem si uvědomila rozdíl mezi námi. Pořádně jsem se neumyla celé věky a můj oděv byl jen o trochu lepší než hadr na podlahu.

„Já jsem Sheridanová,“ oznámila mi chladně. Uvažovala jsem, jestli ona byla tím hlasem, který se mnou mluvil. Byla jsem přesvědčená, že pracovali na směny a používali nějaký počítačový program, který hlas upravil tak, že zněl pořád stejně. „V současné době jsem tady ředitelka. Následuj mě, prosím.“

Na vysokých podpatcích zamířila do chodby a já ji beze slova následovala. Zatím jsem si nevěřila natolik, abych

promluvila. Ačkoli jsem se v cele mohla trochu pohybovat, bylo to omezené a moc jsem nechodila. Moje strnulé svaly náhle protestovaly proti té změně, takže jsem za ní postupovala jen pomalu, jeden bolestivý krok za druhým. Minuly jsme spoustu neoznačených dveří a já uvažovala, co se asi za nimi skrývá. Další temné cely a slabé hlásky? Žádné dveře nebyly označeny jako východ, což bylo jediné, co mě zajímalo. Nebyla tam ani okna a naprosto nic nenaznačovalo, jak by se odtud dalo dostat.

Sheridanová došla k výtahu hodnou chvíli přede mnou a trpělivě tam na mě čekala. Obě jsme nastoupily, vyjely nahoru a vystoupily v podobně pusté chodbě. Jedny dveře vedly někam, kde to vypadalo jako sprchy u tělocvičny. Byla tam kachličkovaná podlaha a několik sprchových kójí. Sheridanová ukázala do jedné, kde bylo mýdlo a šampón.

„Až pustíš vodu, poteče jen pět minut,“ upozornila mě. „Tak ji použivej moudře. Až budeš hotová, budeš tady mít připravené oblečení. Počkám na chodbě.“

Vyšla ze sprch, jako by mi naoko chtěla dopřát soukromí, ale stejně mi bylo jasné, že jsem sledována. O iluzi důstojnosti jsem přišla už ve chvíli, kdy jsem se tady ocitla. Začala jsem ze sebe svlékat ty hadry, když vtom jsem si všimla zrcadla na stěně. A co bylo důležitější – kdo na mě ze zrcadla kouká.

Uvědomovala jsem si, že jsem v hrozném stavu, ale pohlédnout pravdě do očí byl docela jiný zážitek. První věc, která mě šokovala, bylo, jak moc jsem zhubla. To byla ironie, vzhledem k tomu, že jsem celý život byla přímo posedlá tím, abych si udržela štíhlou postavu. Svého cíle jsem rozhodně dosáhla a mnohem víc. Nebyla jsem štíhlá, ale podvyživená. Košile mi visela na vychrtlém těle a obličej jsem měla propadlý. Prázdný pohled očí

zvýrazňovaly černé kruhy pod nimi v kontrastu s bledou pletí, která tak dlouho neviděla slunce. Vypadala jsem, jako bych se zotavovala ze smrtelné choroby.

Vlasy jsem měla taky špatné. Ačkoli jsem se domnívala, že si je ve tmě zcela docela normálně myju, na světle to vypadalo jako vtíp. Měla jsem je mastné a rozčuchané. Bezpochyby jsem byla pořád blondýna, ale barva byla matná, protože jen studenou vodou jsem z nich nedokázala smýt špínu a pot. Adrian mi vždycky říkal, že mám vlasy jako ze zlata, a někdy si ze mě utahoval, že mám svatozář. Co by asi řekl teď?

Adrian mě nemiluje kvůli mým vlasům, pomyslela jsem si a zadívala se do očí svému odrazu v zrcadle. Aspoň ty zůstaly hnědé. Pořád stejné. Tohle je jen zevnějšek. Moje duše, moje aura, moje povaha... nic z toho se nezměnilo.

Odhodlaně jsem se odvrátila od zrcadla, ale vtom jsem si všimla něčeho jiného. Vlasy jsem měla delší, než jsem si pamatovala. Dobře o tři centimetry. Sice jsem si uvědomovala, že bych si potřebovala oholit nohy, ale co se v cele dělo s mými vlasy, jsem netušila. Teď jsem se snažila vybat si, jak rychle vlasy rostou. Asi centimetr za měsíc? To znamená, že jsem tu strávila dva nebo tři měsíce, pokud budu brát v úvahu ubohou dietní stravu. Měla jsem z toho větší šok než ze svého zevnějšku.

Tři měsíce! Ukradli mi tři měsíce života, kdy do mě ve tmě cpali drogy.

Co se mezitím stalo s Adrianem? S Jill? S Eddiem? Za tři měsíce se jim mohl úplně změnit život. Jsou v bezpečí a daří se jim dobře? Jsou pořád v Palm Springs? Zmocnila se mě panika, kterou jsem se snažila mírnit. Ano, uplynula dlouhá doba, ale nemůžu dovolit, aby mě to ovlivnilo. Už tak se mnou alchymisté hrají své psychologické hry, tak jim v tom přece nebudu ještě pomáhat.

Ale stejně... tři měsíce.

Svlékla jsem si hadr, který měl představovat košili, vešla do sprchy a zatáhla za sebou závěs. Když jsem pustila vodu a tekla teplá, měla jsem co dělat, abych si v čiré extázi nelehla na zem. Poslední tři měsíce mi byla tak strašná zima a teď jsem najednou měla teplo, které jsem tolik chtěla. Tedy ne takové teplo, po jakém bych toužila. Nastavila jsem teplotu na maximum a litovala, že tu není vana, do které bych se mohla ponořit. Ale i sprcha byla úchvatná. Se zavřenýma očima jsem si povzdechla a poprvé po dlouhé době byla spokojená.

Pak jsem si vzpomněla na varování Sheridanové, otevřela jsem oči a vzala si šampón. Vetřela jsem si ho do vlasů a opláchla. Tu proceduru jsem zopakovala třikrát a doufala, že to postačí, abych se zbavila nejhorší špíny. Chtělo by to ještě několikrát se osprchovat, abych byla doopravdy čistá. Potom jsem si celé tělo vydrhla mýdlem, dokud jsem neměla kůži růžovou a páchnoucí po dezinfekci. A pak už jsem si jen užívala slastného pocitu pod tekoucí teplou vodou, dokud se nevypnula.

Když jsem vyšla ze sprchy, na lavici jsem našla pečlivě poskládané oblečení. Volné kalhoty a tričko, jaké nosí pracovníci nemocnic – nebo spíš vězni. Vše bylo okrové barvy, neboť alchymisté zachovávají svůj vkus. Dali mi dokonce i ponožky a hnědé pantofle. Ani mě nepřekvapilo, že to byla přesně moje velikost. Dárkový set doplňoval ještě hřeben, který mi poskytl alespoň zdání upravenosti. Můj odraz v zrcadle pořád ještě nevypadal dobře, ale aspoň už to bylo o trochu lepší.

„Cítíš se lépe?“ zeptala se mě Sheridanová s úsměvem, který ovšem nedosáhl k jejím očím. Vedle jejího upraveného zevnějšku jsem vypadala uboze, ačkoli jsem se snažila, jak jen jsem mohla. Ale utěšovala jsem se tím,

že mám pořád ještě sebeúctu a že dokážu samostatně myslet.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Děkuju.“

„Tohle budeš taky potřebovat,“ řekla a podala mi plastovou kartičku, na které bylo moje jméno, čarovný kód a fotka z časů, kdy jsem vypadala mnohem lépe. Kartička se dala přicvaknout k límečku.

Vedla mě zpátky k výtahu. „Jsme moc rádi, že sis zvolila cestu spásy. Opravdu. Těším se, až ti budu pomáhat na cestě ke světlu.“

Výtah nás zavezl do dalšího patra. Vešly jsme do místnosti s tetovacím stolem. Veškerá útěcha z horké sprchy a opravdového oblečení se rázem rozplynula. Chtějí mě přetetovat? Samozřejmě. Proč spoléhat jen na fyzické a psychické mučení, když můžou člověka ovládat pomocí magie?

„Chceme ti jenom trošku poopravit tetování,“ objasnila Sheridanová. „Už je to dlouho, co ti to dělali.“

Nebyl to ještě ani rok, ale bylo mi jasné, že ona i ostatní to opravdu chtějí. Alchymistické tetování obsahuje inkoust s vampýří krví, která je nabitá nátlakem, aby posílila oddanost. Moje tetování zjevně nefungovalo. Magie nebo ne, nátlak je v podstatě jen silný příkaz, který se s dostatečným odhodláním dá překonat. Na mě pravděpodobně zdvojnásobí obvyklou dávku, abych byla poslušnější a přijala jejich řeči.

Jenže alchymisté nevěděli, že jsem podnikla jisté kroky, abych se právě před tím chránila. Než mě unesli, vyrobila jsem svůj vlastní inkoust – nabitý lidskou magií, která alchymisty obzvlášť děsí. Podle informací, které jsem shromáždila, tahle magie neguje jakýkoli nátlak obsažený v inkoustu s vampýří krví. Bohužel jsem ale dosud neměla možnost tenhle inkoust sama použít, takže

jsem neměla ochranu navíc. Jediné, co jsem měla, bylo tvrzení jedné mojí známé čarodějnice, která byla přesvědčená, že mě chrání moje práce s magií. Podle ní mi lidská magie pronikla do krve a působí proti vampýří krvi v alchymistickém tetování. Samozřejmě jsem neměla šanci provozovat kouzla o samotě v cele, takže jsem mohla jen doufat, že to, co jsem dělala v minulosti, na mně zanechalo trvalé stopy.

„Staň se znovu jednou z nás,“ prohlásila Sheridanová v okamžiku, kdy se tatérova jehla dotkla mojí tváře. „Přiznej své hříchy a hledej vykoupení. Přidej se k nám v bitvě, v níž osvobodujeme lidi od poskvrny vampýrů a dhampýrů. Jsou to temné stvůry a nemají místo v přirozeném běhu světa.“

Napjala jsem se a nemělo to nic společného s jehlou pronikající mi pod kůži. Co když není pravda, co mi ta čarodějnice řekla? Co když mě magie neochrání? Co když už mi inkoust proniká do těla a zákeřnou mocí mi mění myšlenky? To byla jedna z mých největších obav – že mi změní mysl. Najednou se mi těžko dýchalo a zmocnila se mě hrůza. Tatér přestal a zeptal se mě, jestli mě to moc nebolí. Polkla jsem, zavrtěla hlavou a nechala ho pokračovat. Svou paniku jsem se snažila skrývat.

Když tatér skončil, nemyslela jsem, že se cítím jinak. Pořád jsem milovala Adriana a svoje morojské a dhampýrské kamarády. Stačí to? Nebo inkoustu nějakou dobu potrvá, než začne účinkovat? A pokud mě neochrání moje magie, bude stačit síla vůle, aby mě zachránila? Předchozí přetetování jsem evidentně překonala. Dokážu to znovu?

Když mě tatér propustil, Sheridanová mě odvedla pryč a bavila se se mnou, jako bych za sebou měla proceduru v lázních a ne pokus o ovládnutí mysli. „Já se po tom vždycky cítím tak osvěžená. Ty ne?“

Připadalo mi neuvěřitelné, že se chová tak nenuceně, jako bychom byly kamarádky, které si spolu vyrazily na procházku. A přitom mě nechali celé měsíce polonahou hladovět v temné cele. Čekala snad, že budu natolik vděčná za sprchu a teplé oblečení, že na všechno ostatní zapomenu? Po chvílce jsem si uvědomila, že to skutečně předpokládá. Zřejmě existovalo mnoho lidí, kteří vyšli z temných cel a byli ochotni udělat cokoli, aby se mohli vrátit k obyčejnému pohodlí.

Když jsme vyjely do dalšího patra, všimla jsem si, že mám hlavu čistší a smysly ostřejší. Nejspíš to mělo důvod. Když se mnou byla Sheridanová, už mi nepouštěli ten plyn, takže jsem poprvé po dlouhé době dýchala čistý vzduch. Až dosud jsem si neuvědomila, jak ohromný je to rozdíl. Teď už mě Adrian bude moct navštívit ve snu, ale to bude muset ještě počkat. Aspoň můžu zase provozovat magii, když už nemám otrávené tělo. Snad se zbavím i účinku tetování. Ale najít nestřeženou chvíli bude těžké.

V chodbě, kterou jsme kráčely, byly několikery otevřené dveře vedoucí do navlas stejných místností, v nichž stály úzké postele. Zapamatovávala jsem si všechno, kolem čeho jsme prošly, každé poschodí a každou místnost. Pořád jsem hledala cestu ven, i když ta patrně neexistovala. Sheridanová mě zavedla do pokoje s číslem osm.

„Osmičku jsem vždycky považovala za šťastné číslo,“ řekla mi. Kývla směrem k jedné ze dvou postelí v pokoji. „Ta je tvoje.“

Na okamžik mě pomyšlení na postel ohromilo natolik, že jsem si neuvědomila, co tohle celé znamená. Ne že by postel vypadala bůhvíjak pohodlně, ale stejně. S podlahou cely se to nedalo srovnávat, i když matrace byla tvrdá a deka vyrobená z podobně tenkého materiálu jako

moje předchozí košile. V téhle posteli se bezpochyby vyspím. Budu spát a snít o Adrianovi...

„Budou mít spolubydlící?“ zeptala jsem se, když jsem zaznamenala i druhou postel. Těžko říct, jestli tam už někdo bydlí, protože jsem neviděla žádné osobní věci.

„Ano. Jmenuje se Emma. Můžeš se toho od ní spoustu naučit. Na její pokroky jsme velice hrdí.“ Sheridanová vyšla z pokoje. „Pojď. Můžeš se s ní seznámit hned. A s ostatními taky.“

Chodba odbočující z hlavní chodby nás zavedla k místnostem, které vypadaly jako prázdné učebny. Když jsme došly na konec, ucítila jsem něco, co už jsem dlouho necítila – vůni jídla. Opravdového jídla. Sheridanová mě vedla do jídelny. Žaludek se mi bolestně sevřel hlady. Zvykla jsem si na ubohou vězeňskou stravu natolik, že už jsem svůj stav považovala za normální. Až teď jsem si uvědomila, jak moc toužím po stravě, která nesestává jen z vlažných cereálií.

Jídelna byla mnohem menší než ta amberwoodská. Stálo tam jen pět stolů, z nichž u tří seděli lidé v mundúrech stejných jako ten můj. Tohle zřejmě budou moji spoluvězni. Všichni měli na tvářích vytetované zlaté lilie. Bylo jich dvanáct, takže i se mnou to dělalo šťastnou třináctku. Co by na to asi řekla Sheridanová? Vězni byli různého věku, pohlaví i ras, ale vsadila bych se, že jsou to všechno Američané. V některých věznicích je součástí procesu, že z vás udělají outsidera. Ale tady nás chtěli navrátit do svých řad, a tak dali dohromady jedince se stejnou kulturou a jazykem. Sledovala jsem je a uvažovala, jaké jsou asi jejich příběhy a jestli bych v někom z nich mohla najít spojení.

„To je Baxter,“ řekla Sheridanová a kývla směrem k muži v bílém, se strnulým výrazem. Stál u okénka,

kde se vydávalo jídlo. „Jeho jídlo je vynikající. Určitě ti bude chutnat. A tohle je Addison. Dohlíží na oběd a lekce umění.“

Nebýt toho představení, nepoznala bych, že Addison je žena. Bylo jí kolem padesáti a měla na sobě naškrobený kostýmek, ale ne tak stylový jako Sheridanová. Stála u zdi a všechno sledovala ostřížím zrakem. Vlasy měla oholené a tvrdě řezaný obličej ještě zvýrazňovalo to, že žvýkala žvýkačku. Jedinou její ozdobou byla zlatá lilie. Rozhodně bych nečekala, že taková osoba bude vyučovat umění. To mě přivedlo k dalšímu zjištění.

„Budu mít lekce umění?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla Sheridanová. „Kreativita má terapeutické účinky při uzdravování duše.“

Než jsme vešly do jídelny, všichni si tiše povídali, ale jakmile jsme vstoupily, všechny hlasy rázem utichly. Upřely se na mě oči všech vězňů i dozorců. A nikdo z nich nevypadal přátelsky.

Sheridanová si odkašlala, jako bychom i bez toho nebyly středem pozornosti. „Máme tady nového hosta, kterého bych vám ráda představila. Tohle je Sydney. Sydney právě přišla z rozjímání a už se nemůže dočkat, až se k vám přidá na vaší cestě k očistění.“

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že „rozjímání“ muselo být moje uvěznění ve tmě na samotce.

„Vím, že pro vás bude těžké ji přijmout,“ pokračovala sladce Sheridanová. „A já vám to nezalívám. Nejenže je pořád velice obklopena temnotou, ale byla poskvrněna tím nejbezbožnějším způsobem – měla intimní vztah s vampýry. Pochopím, když se s ní nebudete chtít bavit, abyste se neposkvrnili, ale doufám, že ji aspoň zahrnete do svých modliteb.“

Obrátila se na mě s nepřírozeným úsměvem. „Uvidíme se později na komunitě.“

Od chvíle, kdy jsem se dostala z cely, jsem byla nervózní, ale když se teď obrátila k odchodu, zmocnil se mě strach a panika. „Počkejte. Co mám dělat?“

„Jíst, samozřejmě.“ Prohlédla si mě od hlavy k patě. „Pokud se ovšem nebojíš o udržení váhy. To je na tobě.“

Nechala mě ve ztichlé jídelně, kde na mě zíralo několik párů očí. Nikdy jsem se necítila příliš sebevědomě, ale teď to bylo o to horší, že tihle cizí lidé znali moje tajemství. Rychle jsem se snažila vymyslet, co dělat. Cokoli, co mě dostane od těch upřených pohledů a o krok mě přiblíží k útěku a k Adrianovi. Jíst, řekla Sheridanová. Ale jak to tady chodí? Tady to není jako v Amberwoodu, kde z ředitelny pověří starší studenty, aby pomáhali těm novým. Sheridanová je vlastně odradila od toho, aby mi pomáhali. Vynikající technika, pomyslela jsem si. Chtějí, abych se zoufale snažila získat uznání ostatních a dost možná viděla v Sheridanové cosi jako svou jedinou „kamarádku“.

Úvahy nad psychologií alchymistů mě uklidňovaly. Logika a řešení hádanek je něco, co dobře zvládám. Tak teda jo. Jestli chtějí, abych se starala sama o sebe, mají to mít. Odvrátila jsem se od ostatních vězňů a odhodlaně došla k okénku, kde stál strnule se tvářící Baxter. S očekáváním jsem si stoupla přímo před něj a doufala, že to bude stačit. Nestačilo.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!